

17. Zu hñwila de wit god hāmin Gñtill den
fistā dāgen, dā Gñtēren wistligt commer fram

16. **Q**ue sonen, som omstaden, dr, Gan som
 mede ift illi illi vander, en soldat med in huffen der
 de ofst funn o hanner, de oarore, som ble
 waid ift, Galt de mstod en dellig stid, G
 stidmenen stida.

15. Den diltia sonen, som war med Ein
moder ar begrafta, Dan sit sin faders død
at se, Og som i samma fara; Men tank min
wadn hvad sorg det war. Sit p en gang se
at for Og grafwen lantaf nedre.

14. End bionelag fæð fölsas átt, Átt erredje
 blif áttildet, Áttill en ung og rættir drang,
 Com of war med i följ; Óð lifen blif innalæð
 fem, Com druntnaðe i Östförðum, Átt flætt
 fætt forðras.

I 3. Nu habe de ei annat rēd, In fallā cū
illī fora: Mēd fagorop o k g d m e l l i De bōriade
ar grida, O ropade meo ir bōgr i n u : Ze
annay ar bōn O aror i n u ; Rēg i s s i w i d i g
de p e j e .

12. Zu tante de art wanda om, Allen riden
 wart förlden. Den som will winna, satia fall
 i böjan uiaf riden; Zo strömmen som magnu
 ren dar, Alt sa deß farung ut qwas, Som strax
 p dunden hände.

! äroarna, Och det är ingen fara; Wenn inman
han står ordet ut, så föm de natmare det stup,
der fören bötjar brufa.

3. Eric: Herkon hörde hulen til, Och med
hward mæta war, Dan sate nu til hufstun til.
Du skal bli hemma gwar.

2. Man seide hus och pröbe brude och sin
 wanner had, dit följa sig en liten hund upp
 sin bröllopsdag.

¶ Nora Gøden og Baderens og der vil
redes til, en Gensman af samme Stand
gumme skulle bli.

Om ett Brudpar från Nora Söden,
som tillika med sig personer
brunnsade.

1890

19. Will man; am du der weite Welt, wenn
wischen hater fristwit, da er der Johan Ericson
Com ditta watter dristwit. Hans namn der dr
sa wida standt, Jan bor pp Christenboßen i Gärna
Schöder sig med dra.

18. Und hater gfinne minniffen Gornu-
 ch en fri willia, Dea lie hon fan bad' goet o
 onder Uweffia o ch urffilia; Zu den som faran for
 fia fer Dea rufar anda die o ch der, Gward fall
 man derom dōma.

Och bömer efter lagen. Sine hvar och en har
 lestar här, Och får han säkert lönen der, Och
 har han hvar sin löst.

22. Ett beder jag, I unge män, Som
brudgummar vill bli, Att ni tar Gud till ledare,
man, så går allt lyckligt till.

23. I alla mina unga mör, som ogifta nu
går, I beder Gud bewara er för högfärds-
andan swår.

24. Om någon dr, som weta will, Hvem
wisan hafwer gjort, Det war en qwinna som
war med och dukade deras bord.

Kostar 2 fl. Banco.

Twentte nya och mycket wackra

W i f o r,

Den Första:

Om den olyckliga händelsen, som timade uti
Stiftsforßen då Lars Larßons hustru
uti Krogtorp stalle begäfwes.

D Menniska besinna dig, etc.

Den Andra:

Om ett Brudpar från Nora Socken, som
tillika med sex personer drucknade.

I Nora Socken och Backetorps by,

७८:० ३१.

5232 u n,

J. S. Åkerbloms Boktryckeri 1851.

11. Lars Larsons hustru, som var med, Omkring sextio år, Hon kom till landet flyttande, På årorna hon låg.

10. De blefwo qwar i bdljans djup, Till andra dagens ljus, Då wi fick sticka bud på hjälp Att ta de döda upp.

9. Men innan klockan slagit tu Så hade wi sju lif, Men bruden, och den arma brud Hon ligger qwar ännu.

8. Hon var ej wärd att bära hem Den brudekrans hon bar, Hon var ej wärd att qwälen se Uppå sin hedersdag.

7. Det blef stor sorg för gästabud, Och tårar dracks för win, Och klagorop och gråmelse Gick hela rymden fring.

6. En gammal qwinna som var med Omkring sextio år, Hon mistade båd' man och dräng, I sorg hon måste gå.

5. Tre hjonelag blef skilda år, Och två fick följas år, Den åttonde, en unger dräng, Han hade barn också.

4. Men ett år måst som gråmer mig, Om sex wärnlösa barn, Som ingendera kan förstå, De mistat mor och far.

3. De hwila alla i en graf, till domedagens ljus, Då Guds basuner börja gå, Och wi skall inför Gud.

2. Jag sjunger om ett dödligt fall, Som rimat här i nordén, Du som der hör, märk nogga till Och gif wäl akt på orden. Den som i dag är frisk och står, I morgon ligga kan på bår, Så kan wår tid förwandlas.

1. I Järna Socken, Kroktorps by, En nnger hustru dödde Med fyra små-barn efter sig, hwars tårar ymnigt stödde, På deras kinder blef och röd, De sörjde djupt sin moders död, Hon dem ej mer hugswalar.

4. Och Fadren, som i sorgen war Och tålkalken smakar Han ångslas både natt och dag, När han sin fåra saknar. Han går till henne mången stund, Och klappar henne på des mun, Der hon på bårén ligger.

5. När hon uppå sin sotsång tåg, Till mannen sin hon sade: Du skall besinna dig i tid, Ty

12. Men när de kom på samma rum, Den menigstforma låg, Och sågs der icke någon till.

11. En unger dräng och rafter iunt sidan, De blefwo qwar i bdljans djup, Till andra dagens ljus, Då wi fick sticka bud på hjälp Att ta de döda upp.

10. Men innan klockan slagit tu Så hade wi sju lif, Men bruden, och den arma brud Hon ligger qwar ännu.

9. Hon var ej wärd att bära hem Den brudekrans hon bar, Hon var ej wärd att qwälen se Uppå sin hedersdag.

8. Det blef stor sorg för gästabud, Och tårar dracks för win, Och klagorop och gråmelse Gick hela rymden fring.

7. En gammal qwinna som var med Omkring sextio år, Hon mistade båd' man och dräng, I sorg hon måste gå.

6. Tre hjonelag blef skilda år, Och två fick följas år, Den åttonde, en unger dräng, Han hade barn också.

5. Men ett år måst som gråmer mig, Om sex wärnlösa barn, Som ingendera kan förstå, De mistat mor och far.

4. De hwila alla i en graf, till domedagens ljus, Då Guds basuner börja gå, Och wi skall inför Gud.

3. Jag sjunger om ett dödligt fall, Som rimat här i nordén, Du som der hör, märk nogga till Och gif wäl akt på orden. Den som i dag är frisk och står, I morgon ligga kan på bår, Så kan wår tid förwandlas.

2. I Järna Socken, Kroktorps by, En nnger hustru dödde Med fyra små-barn efter sig, hwars tårar ymnigt stödde, På deras kinder blef och röd, De sörjde djupt sin moders död, Hon dem ej mer hugswalar.

1. Och Fadren, som i sorgen war Och tålkalken smakar Han ångslas både natt och dag, När han sin fåra saknar. Han går till henne mången stund, Och klappar henne på des mun, Der hon på bårén ligger.

4. När hon uppå sin sotsång tåg, Till mannen sin hon sade: Du skall besinna dig i tid, Ty

5. Men när de kom på samma rum, Den menigstforma låg, Och sågs der icke någon till.

6. En unger dräng och rafter iunt sidan, De blefwo qwar i bdljans djup, Till andra dagens ljus, Då wi fick sticka bud på hjälp Att ta de döda upp.

7. Men innan klockan slagit tu Så hade wi sju lif, Men bruden, och den arma brud Hon ligger qwar ännu.

8. Hon var ej wärd att bära hem Den brudekrans hon bar, Hon var ej wärd att qwälen se Uppå sin hedersdag.

9. Det blef stor sorg för gästabud, Och tårar dracks för win, Och klagorop och gråmelse Gick hela rymden fring.

10. En gammal qwinna som var med Omkring sextio år, Hon mistade båd' man och dräng, I sorg hon måste gå.

11. Tre hjonelag blef skilda år, Och två fick följas år, Den åttonde, en unger dräng, Han hade barn också.

12. Men ett år måst som gråmer mig, Om sex wärnlösa barn, Som ingendera kan förstå, De mistat mor och far.

13. De hwila alla i en graf, till domedagens ljus, Då Guds basuner börja gå, Och wi skall inför Gud.